

LUNDS
UNIVERSITET

’’Necessitas legem non habet’’

-En fallstudie av Undantagstillståndet i Turkiet.

Abstract

Yttrandefrihet - En av de grundläggande mänskliga rättigheterna. Ändå tillgodoses den inte i Turkiet efter införandet av undantagstillståndet om man tittar på rapporter framtagna av Freedom House, Amnesty International och UNDP som alla har ett människorättsbaserat perspektiv. I denna fallstudie kommer vi att lyfta händelser som tyder på att yttrandefriheten i landet har inskränkts genom att applicera ett Human rights-based approach i vår teori. Fallstudie-metoden kommer visa att undantagstillståndet inte gynnat medborgarna i den utsträckning som den syftar till att göra då vi presenterar och analyserar flera fall där vissa straffats efter att ha yttrat sig om regeringen och politiken i landet. Vårt resultat landar i att Turkiet är i behov av en människorättsbaserad utvecklingspolitik för att officiellt kunna påstå att de tillgodoser medborgarna sina mänskliga rättigheter.

Nyckelord: undantagstillstånd, mänskliga rättigheter, yttrandefrihet, rights based approach, fallstudie, Freedom House, AKP, Recep Tayyip Erdoğan, Agamben,

Antal ord: 7931

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
2	Syfte	2
2.1.1	Bakgrund och tidigare forskning	2
2.1.2	Erdoğan och AKP	3
2.1.3	Mänskliga Rättigheter i Turkiet.....	4
2.1.4	Antiterrorism lagen	5
2.1.5	MIT	5
3	Teori	6
3.1.1	Rights-Based Approach (RBA)	6
3.1.2	Vad är RBA?.....	8
3.1.3	RBA i praktiken	8
4	Begreppsdiskussion	11
4.1.1	Undantagstillstånd	11
4.1.2	Agambens Undantagstillstånd	11
4.1.3	Armitages Undantagstillstånd.....	12
4.1.4	Vår tolkning av Undantagstillståndet	13
5	Metod	14
5.1.1	Fallstudie.....	14
5.1.2	RBA i Turkiet	15
6	Material	16
6.1.1	Materialkritik	17
7	Analys	18
7.1.1	Arresteringar	18
7.1.2	Presskort.....	19
7.1.3	Censur	21
8	Diskussion	23
9	Källhänvisning	25

1 Inledning

”Necessitas legem non habet” är bland Agambens första meningar i boken om undantagstillståndet och betyder på latin nöden har ingen lag.

Den 15 juli 2016 misslyckades en grupp soldater inom den turkiska armén med en statskupp i Turkiet. Kuppen resulterades med ett blodbad där många civila och militära miste sina liv. Presidenten Recep Tayyip Erdoğan kallade ut folket till gatorna för att försvara demokratin och redan nästa morgon hade regeringen tillsammans med övriga militären och folkets stöd tagit tillbaka kontroll över landet. Presidenten och regeringen var snabba med att utropa ett undantagstillstånd i landet vilket ledde till att många människor blev av med sina jobb, arresterades och förtrycktes. Bland dessa människor var journalister en av grupperna som drabbades hårdast.

För att kunna få en bättre förståelse kring händelserna i Turkiet är det viktigt att förstå landets, Recep Tayyip Erdoğan och hans partis historia då det finns många tidigare liknande händelser som legat till grund för dagens situation. Därför kommer vi gå igenom en del avgörande händelser och oförklarade termer för att skapa en bättre förståelse av vår forskning. Eftersom undantagstillståndet är ett komplext begrepp och politiskt tillstånd kommer vi att diskutera kring olika tolkningar kring ämnet och förklara hur vi kommer att applicera det på de politiska händelserna i Turkiet.

Sedan införandet av undantagstillståndet har yttrandefriheten inskränkts på flera olika sätt i landet och vi kommer att titta på hur dessa inskränkningar har skett genom att använda oss utav en fallstudiemetod och ett Rights based-approach för att på bästa sätt påvisa vilka aspekter vi vill belysa i denna forskning.

Vi kommer alltså titta på hur det ser ut i Turkiet när nöden inte sägs ha någon lag.

”På vilket sätt har den mänskliga rättigheten om yttrandefrihet inskränkts sedan införandet av undantagstillstånd i Turkiet?”

2 Syfte

Vi ska fokusera på problematiken som har uppstått kring inskränkningarna av mänskliga rättigheter i Turkiet efter införandet av undantagstillståndet. Enligt många källor som t.ex. Freedom House och Amnesty International har Turkiet utnyttjat undantagstillståndet för att tysta ner media som exempelvis kritiserat regeringen (Freedom House 2016) (Amnesty International 2016). Detta är en inskränkning av den grundläggande mänskliga rättigheten om yttrandefrihet som Turkiets regering inte är berättigad att göra. Turkiet som Förenta Nationernas (FN) medlem har tagit del av dess grundläggande mänskliga rättigheter. Vi ska titta på vad som förklarar att dessa inskränkningar har skett och även konsekvenserna av detta. Vi ska avgränsa oss genom att endast titta på inskränkningen av den grundläggande mänskliga rättigheten om yttrandefrihet. Anledningen till att vi valt endast den rättigheten är för att man tydligt i Freedom House och Amnesty Internationals rapporter kan se hur rättigheten inte tillgodosetts medborgarna. Vi kommer främst använda oss av Freedom House, Amnesty Internationals och Community to Protect Journalists (CPJ) rapporter.

2.1.1 Bakgrund och tidigare forskning

Turkiets ledande parti Adalet ve Kalkinma Partisi (AKP) hyllades en gång i tiden som ideal modell i Mellanöstern och den muslimska världen som bevis på att en liberal demokrati tillsammans med Islam går att kombinera (David 2016, s.478-479). AKP uppstod 2001 med ett program som innehöll demokratisering, respekt för de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna, kvinnors rättigheter, maktodelning, marknadsekonomi och mycket mer. De försökte även anpassa politiken med strävan för en EU-anslutning och tillät upprätta ett fem årsprogram med detta som mål (ibid). Efter år 2007, då de demokratiska reformerna sakta avtagit, nya auktoriteter skapats, islamiseringen ökat, fängslandet av journalister och Recep Tayyip Erdoğan's försök till presidentssystem har Turkiet enligt Isabel David gått bakåt i demokratiseringsutvecklingen, då det ledande partiet AKP är den enda aktören som kan ta beslut i landet. Hon anser att AKP aldrig varit intresserade av en demokratisering utan

tvärtom har de haft i intresse att bli en dominerande aktör med hjälp av demokratin som verktyg för att åstadkomma detta (David 2016, s.489-490).

2.1.2 Erdoğan och AKP

Thomas Gür skriver om turkiska militärens historia och om statskupperna i sin text där han förklarar historiska aspekter som påverkat många av tidigare statskupper i Turkiet. En av dem viktigaste aspekterna är Mustafa Kemal Atatürk som grundade Turkiska republiken med en militärkupp mot Osmanska imperiet. Atatürk grundade ett enpartisystem där han införde många sekulära grunder som blev bland de viktigaste för militären i turkisk historia (Gür 2009, s.118-120). Militären ansåg sig vara folkviljans tjänare och ville skydda demokratin från allt icke-sekulärt. Detta var grunden till att militären intervenerade sig i politiken sedan republiken i Turkiet grundades. När militären ansåg att politiker inte längre följde Atatürks sekulära grundlagar ansåg de att det var deras uppgift att försvara folket och därmed involvera sig i politiken (Gür 2009, s.116-121). I sin text beskriver han också hur AKP involveras i denna historia. AKP som grundades av Recep Tayyip Erdoğan, var ett parti som bröt sig loss från Necmettin Erbakans parti. Erbakan som tillsammans med sitt ledande parti strax därefter fått avgå efter lång historia med militären gjorde att Erdoğan fick utrymmet att skapa AKP. Erdoğan kände till den f.d. statsminister Erbakans historia med militären och valde p.g.a. det att vara försiktig för att inte få militären emot sig på samma sätt som Erbakan fått. Sakta men säkert tog Erdoğan och hans parti AKP mer och mer makt och år 2007 var de starka nog att utropa ett folkomröstat presidentval trots att militären varit emot detta. Det slutade med att Abdullah Gül som var AKP-medlem blev vald till president och satt fram till år 2014 (Gür 2009, s.116, 125-128). Enligt Isabel David var år 2007 även året där demokratiseringen i Turkiet började minska och ta steg bakåt i utveckling. I sin text förklarar David att AKPs demokratiseringsprocess som hade inletts sedan de tagit makten år 2001 hade som mål att ta till sig mer makt och att de endast valde de demokratiska stegen som skulle gynna deras slutgiltiga mål (David 2016, s. 478-479).

Tittar man på rapporterna från Freedom House, Amnesty International och CPJ ser man specifika lagar och rättegångar som upprättades under AKPs styre där det framgår att yttrandefriheten inskränkts till viss grad innan undantagstillståndet upprättats. Bland dessa lagar och rättegångar fanns anti-terrorism lagen som användes för att fängsla journalister,

militära ledare och andra som tas upp senare i arbetet (Amnesty International 2016) (Freedom House 2016)

Det var inte bara arresteringarna som var problemet utan även att Erdoğan och hans parti inte ville ha någon regeringskritisk media kvar i landet. I Freedom House rapport skrivs det att Erdoğan och regeringen sedan tidigare har försökt skapa en regerings-lojal media med hjälp av att sätta press på olika redaktörer och även fått journalister sparkade från sina jobb. Dessutom har personer som är lojala mot regeringen köpt upp flera medieföretag som tidigare varit regeringskritiska för att kunna kontrollera dem bättre. Denna information spreds år 2013 tillsammans med en korruptionsskandal där flera telefonavlyssningar läckte ut på nätet. Påföljden blev att media kontrollerades mer noggrant av regeringen (Freedom House 2016). Trots dessa arresteringar och förtryckningar av media blev det värre efter undantagstillståndet.

Sedan undantagstillståndet infördes juli 2016 har 35.000 personer arresterats och 82.000 personer blivit av med sina jobb (Harris & Shaw 2016). Enligt CPJ har över 100 journalister fängslats och minst 100 medieföretag stängts ner, därmed är Turkiet nu en av dem länder som anhållit flest journalister i världen. Det nämns också i rapporten att arresteringar av journalister har ökat drastiskt sedan undantagstillståndet infördes (Committee to Protect Journalists 2016).

2.1.3 Männskliga Rättigheter i Turkiet

Utrikesdepartementet sammanställde år 2011 en rapport som beskriver de mänskliga rättigheterna i Turkiet i samband med förhandlingarna om deras tillträde till EU. De konstaterar att landet fram till dess hade stärkt sin demokratiseringsprocess men att det fortfarande fanns en del aspekter inom de mänskliga rättigheterna som krävde förbättring för att nå upp till EU-standard (Ds 2011:1).

Turkiet har ratificerat konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (ICCPR) som innehåller bl.a. art.19 som behandlar var och ens rätt till yttrandefrihet av alla slag (Ds 2011:2). Däremot kan ett land som ratificerat en konvention välja att införa undantagsregler på vissa specifika artiklar, vilket Turkiet har valt att göra när det gäller artikeln om yttrandefrihet om de anser att den hotar statens säkerhet och integritet. Det är strafflagstiftningen i landet som reglerar och beslutar kring vad som anses vara ett hot eller inte (Ds 2011:8).

2.1.4 Antiterrorism lagen

Lagen om kampen mot terrorism innehåller breda och vaga definitioner av förklaringarna kring vad ett brott är, hur ett brott ser ut och när det begås. Några av dessa definitioner har ansetts vara förolämpningar mot politiker, gett stöd åt terrororganisationer eller agerat å sådana organisationers vägnar (Ds 2011:8). Det resulterar i att lagen utan större svårigheter kan tillämpas på olika vis inom ett brett antal aktiviteter. Artikel 314 som behandlar medlemskap i väpnad organisation är en som oftast använts för att fängsla journalister, oftast kurder - då de är i opposition till det ledande partiet AKP. Detta har kritiserats kraftigt av EU-domstolen och olika människorättsorganisationer då de ansett att detta inneburit klara kränkningar av yttrandefriheten (Freedom House 2016). I analysen kommer vi vidare se tydliga exempel på hur denna lagen utnyttjats av regeringen i praktiken. Vidare kommer vi även ta upp i diskussionen hur dessa lagar kan eller inte kan rättfärdiga de inskränkningar och handlingar som regeringen valt att göra.

2.1.5 MIT

År 2014 och 2015 beviljades Milli Istihbarat Teskliati (Nationella Säkerhets Polisen) betydligt mer makt än vad de tidigare haft vilket då gav de befogenheter att komma åt privata personuppgifter, blockera webbsidor och övervaka telekommunikation utan ett domstolsbeslut som beviljat detta. De innehar utöver detta en immunitet för juridiska överträdelser som begås i samband med deras arbete, d.v.s. att de endast kan straffas om de läcker information som de införskaffar till obehöriga. I efterhand har lagar som reglerar dessa handlingar skrivits men även de är i vag och otydlig bemärkelse utan klara riktlinjer eller grunder (Freedom House 2016). Efter undantagstillståndet kunde man se tydligt hur detta också utnyttjats för att tysta ner regeringskritisk media.

3 Teori

Vi har valt att använda oss av ett rättighetsbaserat perspektiv som infallsvinkel i vår problematik då vi ifrågasätter Turkiets förmåga att tillgodose medborgarna sin grundläggande mänskliga rättighet om yttrandefrihet. Att inta ett rättighetsbaserat perspektiv i vår studie anser vi vara mest lämpligt då vi försöker förmedla en specifik politisk händelse som medfört att vissa rättigheter åsido lagts för medborgarna. Vårt val av material, frågeställning och syfte avspeglar vilken infallsvinkel vi kommer att hålla oss till under arbetets gång för att slutligen kunna redovisa på vilket sätt Turkiet har fallit i att tillgodose och själva bevara ett rättighetsbaserat perspektiv kring situationen i sitt land. För att kunna använda vår teori om rättighetsbaserat perspektiv som verktyg kommer vi att operationalisera och förklara på vilket sätt vi använder och förstår innebörden av vad begreppet undantagstillstånd innebär samt vilken definition av mänskliga rättigheter som vi förhåller oss till.

3.1.1 Rights-Based Approach (RBA)

Många transnationella icke-statliga organisationer (NGO) har under det senaste decenniet tillsammans med FN anammat en rättighetsbaserad strategi (RBA). Denna rättighetsbaserade strategi fungerar som ett växelverk mellan statliga myndigheter och det civila samhället genom att det fokuserar på medborgare som rättighetsinnehavare och myndigheter som ansvarstagare. Detta görs med syftet att medborgarna ska kunna kräva sina rättigheter från myndigheterna (Schmitz & Mitchell 2016, s.252). Att RBA appliceras mer på låg- och medelinkomstländer är främst för att sådana länder oftast brister i att tillgodose vissa rättigheter till sina medborgare. Trots att de flesta stater har gett sitt samtycke i åtagandet av FNs grundläggande mänskliga rättigheter har de ändå brustit i att tillgodose dessa. NGOs har anammat RBA särskilt mycket då de anser att opinionsbildning och samhällsbaserat arbete samt rätt fördelning av resurser är viktigt. Anledningen kan vara att politiska ledare ser detta som ett hot mot sin auktoritet och därför brustit i att följa och tillgodose dessa. Internationella människorättsfördrag identifierar likaså myndigheter som de viktigaste ansvarstagare och

anser att det är de som främst bör engagera sig i dem mänskliga rättigheternas efterlevnad (Schmitz & Mitchell 2016, s.255). Centralt för RBA är alltså ansvarsförhållandet mellan enskilda rättighetsinnehavare och regeringen som statlig myndighet med huvudsaklig uppgift att tillgodose rättsliga skyldigheter enligt både inhemsk och internationell lagstiftning. Man vill främst identifiera sociala och politiska orsaker till ett tillstånd som exempelvis ihållande fattigdom eller som i vårt fall inskränkningar av mänskliga rättigheter. Det fokuserar även på att identifiera var rättighetsinnehavarna brister och hur de tillsammans med ansvarstagande kan skapa en produktiv relation. Utöver ansvarstagarnas felsteg och brister fokuserar det också på en djupare rotad ojämlikhet och diskriminering i landet i fråga samt hur denna kan ha påverkat att ett socialt eller politiskt tillstånd har uppstått (Schmitz & Mitchell 2016, s.256).

Brigitte.I Hamm har skrivit en artikel i Human Rights Quarterly (HRQ) där hon diskuterar grunderna till varför RBA är viktigt och hur stater och NGOs kan gå tillväga för att implementera detta moderna nytänket kring mänskliga rättigheter i praktiken. Hon förklarar att grunden till att detta nytänket har kommit att utvecklas på senare år beror på att politisk utveckling har präglats av ett människorättsbaserat perspektiv. United Nations Development Programme (UNDP) sammanställde en rapport kallad The Human Development Report 2000 som tydligt exemplifierar vikten av mänskliga rättigheter i praktiken för både stater och internationella organisationer. Hon anser att utveckling och mänskliga rättigheter går hand i hand och är beroende av varandra, för när man implementerar ett RBA i sin utveckling har man automatiskt en juridisk skyldighet att tillgodose medborgarna deras grundläggande mänskliga rättigheter (Hamm 2001, s.1005). Rapporten förklarar vikten av mänsklig utveckling för att förbättra och värdesätta begreppen rättighet och frihet (Hamm 2001, s.1010). För att kunna förverkliga och tillgodose dessa mänskliga fri- och rättigheter krävs det att dessa begrepp också utvecklas och förbättras tillsammans med omvärlden och politiken. I art.28 i FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna står det att "Var och en har rätt till ett socialt och internationellt system där de rättigheter och friheter som behandlas i denna förklaring till fullo kan förverkligas"(FN 1948).

Utifrån art. 28 i FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna konstateras också att mänskliga rättigheter kräver universella och generella villkor för att kunna förverkligas. En stat måste alltså tillgodose tillräckligt bra politiska och socioekonomiska förhållanden för att det ska kunna ske. Därför blir utvecklingen av de mänskliga rättigheterna det grundläggande verktyget för att en stat ska kunna inta ett RBA i sin politik (Hamm 2001, s.1008).

3.1.2 Vad är RBA?

The Overseas Development Institute (ODI) förklarar ett rights-based approach som en utveckling där det slutgiltiga målet är att nå mänskliga rättigheter där de brister. Verktyg och tillvägagångssätt för hur detta ska uppnås varierar, men fyra av dem principer som framtagits anses ha en grundläggande roll. Alla som väljer att applicera ett RBA ska:

- 1) Alltid utgå från korrekta fördrag ur någon av konventionerna till de mänskliga rättigheterna. (Reference to and starting from human rights treaties.)
- 2) Eliminera alla former av diskriminering, speciellt för utsatta grupper, kvinnor och barn. (Non-discrimination, special focus on disadvantaged groups, explicitly women and children.)
- 3) Erbjuder deltagande och delaktighet för alla. (Participation and empowerment.)
- 4) Ett gott styrelseskick (Good governance) (Hamm 2001, s.1011).

Punkt 2-4 ovan är allmänt accepterade av många människorättsaktivister, utvecklingsaktivister och politiker som grundläggande utvecklingsprinciper sedan tidigare och har använts i olika politiska utvecklingsstudier. Punkt 1 är den princip som gör RBA till en hållbar utvecklingsstrategi med fokus på mänskliga rättigheter där målet är att utveckla och i praktiken skapa/återskapa mänskliga rättigheter i det område som det brustit i (Hamm 2001, s.1012). Punkt 3 är också till stor betydelse för att ett RBA ska kunna antas vilket innebär att alla berörda själva ska få vara med och utforma, planera, bestämma och utvärdera kring rättigheter som påverkar dem. Deltagande i denna form blir därför mer en rättighet för att förverkliga fler rättigheter snarare än ett verktyg som dem andra punkterna ovan (Hamm 2001, s.1018-1019). Punkt 4 som beskriver nödvändigheten av ett bra styrelseskick blir som ovanstående lika huvudsaklig med tanke på att god samhällsstyrning är grunden till politisk utveckling. Att en stat är stark och innehar suveränitet och legitimitet till sin regering beror på att staten oftast lyckats med att tillgodose medborgarna deras mänskliga fri-och rättigheter som utbildning, hälso- och sjukvård, ekonomiska, sociala och politiska rättigheter och andra gemensamma välfärdsklossar som stater är skyldiga att tillgodose sina medborgare (Hamm 2001, s.1020).

3.1.3 RBA i praktiken

Som tidigare nämnts finns det olika parter som har en viktig roll inom RBA och för att utveckling överhuvudtaget ska kunna ske. Dessa är de som besitter det huvudsakliga ansvaret kring huruvida mänskliga rättigheter förverkligas inom staterna i fråga. Vi använder Schmitz & Mitchells definition för ansvarstagare då de har skyldighet enligt internationella lagar och FNs fördrag om mänskliga rättigheter att fastställa medborgarna deras rättigheter. Enligt I.Hamm finns det dock inte tillräckligt med påföljder för de som kränker och inskränker mänskliga rättigheter, trots att det är ett väldiskuterat och viktigt ämne. Det som finns idag är internationella organisationer, människorättskommittéer, media och HR-kommissionen. Påtryckningar från dessa leder ibland till att regeringar bestämmer att vidta vissa åtgärder för att skydda, respektera och uppfylla de mänskliga rättigheter som kränkts, i alla fall skriftligt. Fel publicitet i media hotar och skrämmer ansvarstagarna vilket gör att de kan förlora legitimitet med sina medborgare vilket de själva gärna undviker. (Hamm 2001, s.1016).

För att ett RBA ska kunna fungera krävs det ett samarbete mellan alla inblandade, speciellt när mänskliga rättigheter inte tillgodosetts i länder som är mitt i en konflikt- eller fredsskapande situation eller i ett som upplever politiska svårigheter. RBA fungerar endast om en utveckling sker tillsammans med ansvarstagarna, rättighetsinnehavarna och NGOs då alla dessa är beroende av varandra för en hållbar framgång (Hamm 2001, s.1017). För att kunna implementera och skapa en utveckling för att nå mänskliga rättigheter krävs det också att staten i fråga utvecklar och omvärderar vissa begrepp som gott styrelseskick och regeringsstyre, mänsklig värdighet och mänsklig säkerhet. Dessa är begrepp som en regering har skyldighet att värdesätta på rätt sätt för att de rätta målen om ett RBA ska kunna nås. En omvärdering av dessa begrepp bör även kompletteras med en praktisk ram som proponerar vilka ingripanden som ska ske när begreppen används på ett felaktigt sätt som missgynnar RBA (Hamm 2001, s.1022).

För att man ska lyckas implementera och applicera ett RBA i sin politik krävs det i första hand att alla berörda, både ansvarstagarna och rättighetsinnehavarna, förstår och känner till de mänskliga rättigheterna ingående. De behöver ta till sig FN:s mänskliga rättigheter och implementera det inte bara i sina politiska system men även i deras tankesätt. För att det ska kunna ske krävs det rätt utbildning för att alla berörda ska bekantas med de mänskliga rättigheterna och andra viktiga fördrag kring ett gott styrelseskick. För att implementera denna strategi krävs det också att det tydligt framgår vilka mänskliga rättigheter det är som man ska koncentrera sig på. En utvecklingspolitik med fokus på missgynnade grupper betonar specifikt de ekonomiska och sociala rättigheterna. Utveckling i den socioekonomiska sfären

kräver en viss grad av politisk miljö och förstärkning av det civila samhället genom politisk delaktighet och inflytande.

UNDP har valt att fokusera på de ekonomiska och sociala rättigheterna i förklaringen av denna utveckling. De har tagit fram ett ramverk som mäter och bedömer hur de mänskliga rättigheterna efterföljs. Utöver nationell statistik eller annan data som insamlats av NGOs kan man även 1) se på landets mänskliga rättigheters-rapport som de skickar till FN:s kommitté kring hur de själva anser att de lever upp till rättigheterna. 2) Se på utvärderingar och varningar baserade på FN-rapportörers intryck av landet (Hamm 2001, s.1023). 3) Undersöka nationella och icke-statliga organisationers första utkast till de officiella rapporterna som senare framtas. 4) Se på medie-rapporteringar kring situationerna i landet och hur de mänskliga rättigheterna presenteras där. Efter en sådan utvärdering blir det enligt UNDP tydligare att se om och var de mänskliga rättigheterna brister. Enligt ICESCR finns det skillnader mellan rättigheter som kräver omedelbart genomförande av förändring och de som måste implementeras successivt. Omedelbar tillämpning syftar främst till att de ekonomiska och sociala rättigheterna inte får lov att undanhållas missgynnade grupper på ett diskriminerande sätt och att deltagande för rättighetsinnehavarna ska genomföras direkt (Hamm 2001, s. 1024).

Deltagande är en viktig aspekt i utvecklingen för ett RBA då utvecklingen fokuserar till att tillgodose dem deltagande rättighetsinnehavarna deras mänskliga rättigheter. Det är när de vet sina rättigheter och skyldigheter som de kan delta och påverka på ett övergripande och gynnande sätt. De rättigheterna som däremot inte kräver omedelbar tillämpning utan istället behöver inrotas och systematiskt integreras i systemet för att uppfylla de ekonomiska och sociala rättigheterna långsiktigt (Hamm 2001, s.1024)

4 Begreppsdiskussion

När vi använder begreppet mänskliga rättigheter i vår undersökning syftar vi till FNs konventioner om de mänskliga rättigheterna som landet i fråga har ratificerat (Regeringskansliet 2011).

4.1.1 Undantagstillstånd

Undantagstillståndet är en form av styre som romarna grundade. När romarrikets republik var under hot eller på annat sätt utsatt för risk mot säkerheten valde senaten ut en *senatus consultum ultimum* (*final decree of the senate*) som fick vidta alla möjliga åtgärder för att säkra statens överlevnad. Denne *senatus consultum ultimum* fick en förordning med olika bestämmelser som lät upprätta ett så kallat *tumultus*, d.v.s. ett undantagstillstånd på grund av inre oroligheter med mål om att inrätta ett *iustitium*¹ (Agamben 2005, s.41).

Undantagstillståndet är något som finns än idag men har ändrat form med tiden. Idag finns det olika tolkningar av vad undantagstillståndet innebär och vi kommer i vår undersökning kort diskutera två av dessa för att beskriva hur vi applicerar det i vår undersökning.

4.1.2 Agambens Undantagstillstånd

Enligt Giorgio Agamben i boken "State of exception" kan det inte existera någon tydlig förklaring på begreppet undantagstillstånd. Han kritiserar tidigare forskning som skett kring ämnet som bl.a. skrivits av Carl Schmitt och Walter Benjamin. Enligt Schmitt är ett undantagstillstånd när den suveräna makten bestämmer och fattar de viktigaste besluten medan Walter Benjamin beskriver undantagstillstånd som regel för att på ett demokratiskt sätt handla och agera odemokratiskt (Agamben 2005, s.5-20). Agamben lägger stort fokus kring

¹Att upphäva rättsordning.

diskussionen om innebörden av fiktiva och verkliga undantagstillstånd. Efter en historisk genomgång som han anknyter till Nazi-Tyskland konstaterar han att fiktiva undantagstillstånd främst handlar om ogrundade införanden av undantagstillstånd som syftar till att endast ge regeringen en starkare och utnyttjande position för egen vinning. Verkliga undantagstillstånd beskriver han som ett införande av makt till regeringen för att skydda medborgarna från inre politiska konflikter (Agamben 2005, s.5-18). Agamben menar därför att begreppet undantagstillstånd blir aningen vagt med tanke på de olika sorterna som han diskuterar kring. Både Schmitt och Benjamins kritik och analys av begreppet resulterar, liksom Agambens, i att det inte går att definiera vad ett undantagstillstånd egentligen är för något då Schmitts teori bortser från det okontrollerade som varit grunden till undantagstillståndet från början, men som samtidigt hotar den suveräna makten. Det är ju hela tiden den suveräna makten som har den egentliga makten. Enligt honom sker förändringen inte i vem som har makten utan i rättssystemens regler och praxis. Han menar att "ett undantagstillstånd som är rättsligt reglerat är inget egentligt undantagstillstånd"(Agamben 2005, s.50-51). Benjamins teori är inte heller en hållbar förklaring då det enligt honom bara blir en ny regel som ersätter den gamla (Bartonek 2006, s.6).

Det lagliga inbördeskriget pågick, rent juridiskt, i tolv år i Nazi-Tyskland genom att Hitler strax efter att han fått makten förbjöd alla artiklar i Weimar-konstitutionen som tillgodosåg alla individuella fri- och rättigheter. Detta blev ett juridiskt inbördeskrig som slutligen skapade hela nationalsocialistiska Nazi-Tyskland (Agamben 2005, s.2). Många mänskliga fri- och rättigheter ogiltigförklarades, däribland den grundläggande mänskliga rättigheten om yttrandefrihet. Under tiden nazisterna hade makten i Tyskland förblev situationen kring rättigheterna densamma. Agamben gör ett flertal jämförelser mellan nazisternas tillvägagångssätt för att påvisa hur vår moderna politik behärskar undantagstillstånden (Agamben 2005, s.6-10).

4.1.3 Armitages Undantagstillstånd

I sin text för *Theory, Culture & Society* skriver John Armitage om undantagstillståndet. Han beskriver undantagstillstånd som ett militärstyre som staten kan utropa lagligt vid kristillstånd. Krisen kan exempelvis vara ett antal civila störningar som terrorattentat eller blodbad som orsakas för att uppnå specifika politiska mål (Armitage 2002, s.27-39). Vidare

förklarar han att Nazi-Tyskland var de första som utropade det moderna undantagstillståndet där de upphävde alla civila rättigheter över en fiktiv kris som de själva orsakat (ibid). Han syftar, precis som vi förklarat tidigare att Agamben diskuterar, på samma fiktiva undantagstillstånd som endast inrättas för att sätta regeringen i en situation där de kan utnyttja undantagstillståndet till sin egen fördel. Alltså kan vi konstatera att även Armitage diskuterar två olika tolkningar på begreppet undantagstillstånd där det ena, precis som enligt Agamben, berör det verkliga undantagstillståndet med militärstyre och slutligen det andra som vi tidigare beskrivit som det fiktiva undantagstillståndet (ibid).

4.1.4 Vår tolkning av Undantagstillståndet

Trots att tolkningen av undantagstillståndet är ett väl diskuterat ämne så kommer vi utgå från Armitages version av det verkliga undantagstillståndet som beskrivs ovan. Vi kommer att titta på Turkiets undantagstillstånd som ett militärstyre där inskränkningar av mänskliga rättigheter uttryckt i arresteringar av regeringskritiska journalister har underlättats för regeringen. Alltså kommer vi inte i vår forskning att bedöma om Turkiets undantagstillstånd är ett fiktivt sådant eller inte. Anledningen till att vi tar upp olika teorier kring ämnet och begreppet är för att påvisa komplexiteten med undantagstillståndet. Rent juridiskt är det ett svårförklarat begrepp som vi trots det försöker anamma i vår analys. En annan anledning till att vi valt att diskutera olika begreppsförklaringar och teoriförklaringar är för att styrka trovärdigheten i vår undersökning genom att fokusera på Armitages tolkning av det verkliga undantagstillståndet. Vi kommer däremot i diskussionsdelen försöka se undantagstillstånden ur olika perspektiv med hjälp av de andra teorierna som diskuterats ovan för att upplysa om hur man kan se på situationen vid framtida forskning eller hur olika mål kan kräva olika begreppstolkningar.

5 Metod

5.1.1 Fallstudie

För att analysera hur yttrandefriheten har inskränkts i Turkiet kommer vi att göra en fallstudie. Valet av metod fick oss att fundera då det finns mycket kritik kring vad fallstudiemetoden innebär och hur den används. Bent Flyvbjerg tar upp detta i sin forskning om hur fallstudier tidigare har kritiserats för bland annat att man inte kan generalisera från endast ett fall då det är allmänt känt att en forskning inom statsvetenskap ska leda till en generaliserande kunskap (Flyvbjerg 2003, s.185f). Flyvbjerg argumenterar dock att man kan bevisa mycket med fallstudiemetoden och han ger även exempel på många naturvetenskapligt relaterade ämnen. Det mest framstående exemplet kallar han för Svarta svanar där han diskuterar att man kan testa om alla svanar är vita och att man med hjälp av en fallstudie kan bevisa att en svan exempelvis är svart vilket resulterar i en helt ny uppfattning om svanar generellt (Flyvbjerg 2003, s.189-192). För att relatera det ovan nämnda exemplet till vårt arbete kan man säga att undantagstillstånd i grund och botten är ett sätt för staten att skydda sina medborgare för extrema hot eller politisk instabilitet. I Turkiets fall kommer vi se att undantagstillståndet har missbrukats av regeringen och för att bevisa detta för anledningarna som nämns nedan är det mest lämpligt att göra en fallstudie där vi enbart tittar på Turkiet. Enligt Flyvbjergs exempel om svanar blir alltså Turkiet den svarta svanen.

Med denna forskning ska vi försöka visa specifikt hur Turkiet har inskränkt den mänskliga rättigheten om yttrandefrihet enligt RBA-teorin som påvisar på vilket sätt man kan anta att undantagstillståndet i vårt fall inte visat sig vara till medborgarnas bästa intresse och att införanden av sådana extrema slag måste granskas mer noggrant. Denna infallsvinkel kan dock kritiseras genom att man kan argumentera att Turkiets inskränkning av yttrandefriheten inte kan generaliseras över alla andra undantagstillstånd runtom i världen. Faktum är att vi har sett liknande händelser utspelas tidigare. Både Armitage och Agamben tar upp Nazi-Tyskland som ett exempel där undantagstillståndet utnyttjats för att eliminera alla civila rättigheter i dåvarande Tyskland. Alltså är inte Turkiet det första fallet där undantagstillståndet använts

felaktigt och missgynnat istället för gynnat och därför blivit den svarta svanen i Flyvbjergs exempel, men kanske kan detta fall styrka tanken om att undantagstillstånd borde granskas mer noggrant.

En annan aspekt som en fallstudie över Turkiets inskränkningar och undantagstillstånd kan tillföra är att situationen uppmärksammas mer och kan då även vara en grundläggande forskning för hur stater utnyttjar undantagstillstånd på ett felaktigt sätt i framtiden.

För att utveckla vår idé i framtida forskning kan man använda fall där undantagstillstånd upprättats och missgynnats för att se om det finns liknande samband mellan införanden av undantagstillstånd och inskränkning av mänskliga rättigheter.

5.1.2 RBA i Turkiet

Som det framgår i texten ovan kan RBA förstås och appliceras på ett flertal olika sätt. Eftersom vi koncentrerar oss på inskränkningen av den mänskliga rättigheten om yttrandefrihet i Turkiet kommer vi här att presentera några relevanta delar av ett RBA som vi främst kommer att applicera och diskutera i vårt arbete. Som nämnts ovan har både ODI och UNDP tagit fram vissa principer ett land bör följa för att implementera ett RBA. De principer vi kommer att applicera på vårt arbete från ODI är punkterna 1-3 och den princip med högst relevans för oss från UNDP är punkt 4. Slutligen tar vi med konstateranden från HRQ som tar upp hur fel publicering i media kan leda till att regeringen känner sig hotad och tar åt en strängare ställning gentemot media för att bevara sin position.

6 Material

The Overseas Development Institute (ODI) är en självständig tankesmedja baserad i Storbritannien som koncentrerar sig på humanitär problematik och internationell utveckling. De beskriver sig själva som en grupp som vill upplysa utvecklingsländer om praktiska exempel och policyer som ska leda till bl.a. hållbara försörjningsmöjligheter och minskning av fattigdom. (ODI 2016)

Committee to Protect Journalists (CPJ) är internationell självständig, icke-vinstdrivande organisation som har i mål att tillgodose yttrandefrihet i hela världen. De har i uppgift att skydda journalisters rättigheter för att kunna rapportera nyheter utan rädsla. (CPJ 2016)

Freedom House är en självständig watchdog organisation som har i syfte att expandera frihet och demokrati över hela världen. Freedom House analyserar och förespråkar politiska och civila rättigheter för att skydda mänskliga rättigheter för att skapa demokratisk utveckling där det behövs (Freedom House 2016).

Amnesty International är en internationell organisation som är ekonomiskt, religiöst och politiskt obunden. Amnesty International gör detaljerade undersökningar med mål att inskränkningar av mänskliga rättigheter inte ska ske (Amnesty 2016).

Vi har använt en artikel från journalen Human Rights Quarterly (HRQ) som heter 'A Human Rights Approach to Development' som skrevs år 2001. Den diskuterar olika tillvägagångssätt och identifieringsprocesser ett land måste ta i beaktning om de vill upprätta ett mer människorättsbaserat system i sin politik. Experter från hela världen skriver och analyserar information som bidrar till viktig utveckling inom FN och andra institutioner som jobbar för mänskliga rättigheter (Hamm 2001, s.1005-1031).

Utrikesdepartementets rapport om Turkiets mänskliga rättigheter från 2011 används också för att tydliggöra vår diskussion om vilka rättigheter som inskränkts och på vilket sätt. Rapporten sammanfattar situationen i landet gällande mänskliga rättigheter (Ds 2011:1-22).

Slutligen har vi även använt oss utav Armitage och Agambens akademiska skrifter där vår teori kring undantagstillståndet baseras på deras forskning kring ämnet.

6.1.1 Materialkritik

Vi har valt källor med stor pålitlighet med tanke på att ämnen som vårt ofta diskuteras och innefattar starka åsikter för de inblandade. Med tanke på detta kan det lätt spridas ogrundade eller t.o.m. felaktig information om situationerna i landet. I vårt fall finns det starka samband mellan de politiska händelserna som skett i landet och vad som skrivits i källorna vi valt att använda då de kritiskt och politiskt granskar händelser utifrån ett människorättsperspektiv. De källor som däremot saknat säkra och pålitliga grunder som t.ex. viss inhemsk turkisk media har vi därför valt att själva inte använda. CPJ, Freedom House och Amnesty International anser vi vara oberoende i sina rapporteringar kring de politiska situationerna i Turkiet. Alla tre har endast haft i syfte att förespråka demokrati och tillgodose mänskliga rättigheter i landet. De bortser alltså från all annan nationell politik vilket gör att deras källor för oss blir oberoende, objektiva och därmed pålitliga nog att grunda vår analys på.

Vi har valt att använda Agambens och Armitages texter då de båda är professorer och har skrivit texter som haft betydande roll för vårt ämne. Dessutom har de bådars arbete diskuterats på flera olika håll när ämnen likt vårt undersökts. Flertalet olika filosofer och statsvetare har analyserat och prövat Agambens teorier kring undantagstillståndet och därför anser vi att hans arbete är legitimt nog att grunda några av våra diskussioner på.

7 Analys

7.1.1 Arresteringar

Enligt Freedom House rapport om Turkiet år 2016 kan vi konstatera att tryckfriheten och yttrandefriheten är helt begränsade i landet i praktiken. Det styrs av landets bestämmelser i olika strafflagstiftningar och antiterrorism lagen som i princip bestraffar normal journalistisk aktivitet. Ett dussintals journalister och författare i landet har under året fängslats för att de kritiserat landets säkerhet eller andra delar av politiken (Freedom House 2016) (CPJ 2016) (Amnesty International 2016). Då landet redan hade det sämre ställt för journalister blev det bara värre efter undantagstillståndet.

Redan två veckor efter införandet av undantagstillståndet hade regeringen beordrat 89 arrest ordrar på journalister varav 40 av dem redan hade arresterats och resten var på flykt (Amnesty International 2016). Tittar man på en senare rapport från CPJ ser man att över hundra journalister arresterats, över hundra medieföretag stängts ner och flera hemsidor blockerats av staten (CPJ 2016). Ett tydligt exempel på dessa arresteringar och anklagelser för terrorism är fallet om bröderna Altan:

Police detained Ahmet Altan, a novelist, columnist, and founding editor of the shuttered daily Taraf, and his brother, Mehmet Altan, an academic and columnist, on September 10 on suspicion of sending "subliminal messages suggesting a military coup," before mutinous soldiers' July 15 failed attempt to topple the government, Hürriyet Daily News reported. Their detention sparked criticism from well-known intellectuals around the world, the independent news website. P24 Reported. (Ögret, Özgür 2016)

Analys:

Av artikeln om bröderna Altan kan vi konstatera att Turkiet enligt en av ODIs principer inte lyckats handla i enlighet med vad som krävs för att implementera ett RBA. Enligt ODI bör Turkiet utgå ifrån korrekta fördrag ur någon av konventionerna till de mänskliga

rättigheterna -i detta fall art. 19 i Konventionen om de medborgerliga och politiska rättigheterna.

Var och en har rätt till åsiktsfrihet och yttrandefrihet. Denna rätt innefattar frihet att utan ingripande hysa åsikter samt söka, ta emot och sprida information och idéer med hjälp av alla uttrycksmedel och oberoende av gränser. (FN 1948)

Utifrån vad som sagts ovan kan vi alltså dra slutsatsen att Turkiet arresterat dessa journalister på vaga och otydliga grunder vilket gör att de strider mot hela yttrandefriheten som grundläggande mänsklig rättighet. Med detta kan vi se att regeringen skapar en otrygg miljö för bl.a. journalister när det är de som är ansvarstagare och bör istället agera för att sådana situationer inte uppstår. Konsekvensen av regeringens felbehandling och bristen i att tillgodose journalister deras mänskliga rättighet om yttrandefrihet har blivit att flera journalister tvingats fly landet bara p.g.a. att de uttryckt sina åsikter om sitt egna lands politik.

Som tidigare nämnts krävs det enligt HRQ delaktighet och deltagande för att slutligen kunna implementera ett RBA och det i sin tur kräver att ansvarstagarna, rättighetsinnehavarna samt alla NGOs samarbetar då alla dessa är beroende av varandra för en hållbar framgång. I fallet som presenteras framgår det tydligt att journalisterna (som rättighetsinnehavare) utesluts från delaktighet då det är med och formar sin politiska miljö med hjälp av sin kritiska journalistik i hopp om förbättring.

En annan aspekt ett land bör beakta i sin utvecklingsprocess mot ett mer rättighetsbaserat system är ODIs punkt två som förklarar vikten av elimineringen av alla former av diskriminering.

7.1.2 Presskort

Flera liknande arresteringar har skett i landet sedan införandet av undantagstillståndet där man anklagar journalister för anknytningar till terroråd eller terror relaterad propaganda. Förutom att arrestera journalister så har man även upphävt många journalisters presskort och skapat ett diskriminerande system för att erhålla presskort. Under 2015 ändrade de lagarna kring erhållandet av presskort vilket utnyttjades under undantagstillståndet flitigt. Följande paragraf från Freedom House årliga rapport av Turkiet beskriver händelsen:

A discriminatory accreditation system enforced by the Directorate General of Press and Information (BYEGM), a body under the control of the prime minister's office, is used to screen out critical journalists, restricting access to the offices of the president and cabinet ministers. Amendments published in the official gazette in August 2015 changed the structure and procedures surrounding accreditation. The new regulations granted the deputy prime minister overseeing the BYEGM the power to issue permanent press cards, and altered the composition of the BYEGM's Press Card Commission, increasing its membership from 13 to 15 but decreasing the number of seats for media representatives from 8 to 5. Local journalists' organizations criticized the move, which was made without meaningful consultation with the media, for further reducing the impartiality of the accreditation process. The Turkish Journalists' Association (TGC) and Turkish Journalists' Union (TGS) withdrew from the Press Card Commission as a result. According to the TGS, only 1.5 percent of journalists belong to a union. (Freedom House 2016)

Här kan vi se att regeringen ändrar lagar utifrån eget intresse där de eliminerar chansen för oppositionen eller regeringskritiska journalister att vara med och bestämma och vara delaktiga. Genom att göra detta kunde regeringsstyrda BYEGM bestämma vilka journalister som skulle få sina presskort indragna eller vilka journalister som skulle få de erhållna. Redan den 28 augusti var 620 presskort indragna sedan införandet av undantagstillståndet. På en veckorapport av CPJ skrivs det att 115 av dessa indragelser var på grund av att journalisterna anklagats för att ha haft kopplingar till terrororganisationer. Flera kända journalister blev därför av med sina presskort och BYEGM fick sparka 11 av sina egna anställda likaså för misstankar kring terrorkopplingar (Özgür 2016)

Analys:

Vi har nämnt tidigare att regeringen försökt skapa en striktare och mer kontrollerad media i landet för att undvika spridningen av regeringskritiska tankar och åsikter. Tidigare gjordes detta genom att redaktörer och journalister blivit hotade med att förlora sina jobb om de uttryckte eller publicerade regeringskritisk information. Däremot kan vi se i exemplet som presenterats ovan att regeringen istället för att sparka, istället kontrollerar och begränsar vilka som får jobben från början. Detta görs med hjälp av så kallade presskort som har till syfte att ge journalister behörighet till viss information. Därmed blir regeringens arbete i att kontrollera vad som publiceras betydligt enklare vilket skapar en regeringslojal media som länge varit ett utav AKPs mål.

Även här kan vi konstatera att en diskriminering sker då regeringen själva avgör vem som ska få ett presskort och på vilka grunder. Turkiet brister alltså även här enligt ODIs principer i punkt 2 i att tillgodose alla medborgare deras grundläggande mänskliga fri och rättigheter. Med tanke på att denna diskriminering sker kring vem som blir erbjuden presskort erbjuder man inte alla samma och lika delaktighet vilket är en viktig princip när ett land ska utvecklas till att nå RBA.

För att man ska kunna avgöra om ett land är i behov av en utveckling för att implementera ett RBA finns det som ovan nämnts flertalet olika tillvägagångssätt framtagna av bl.a. UNDP. En av deras grundläggande punkter för att identifiera vilket land som är i behov innebär att titta på medierapporteringen i landet och hur de mänskliga rättigheterna presenteras där. I Turkiets fall blir dessa rapporteringar missvisande då det är regeringen som styr all publicering och journalistik.

7.1.3 Censur

Man har även blockerat hemsidor eller strypt hastigheten av internet så att det nästan inte fungerar. Hemsidor som regeringen har ansett vara emot deras intresse har blockerats flera gånger. Man har även blockerat specifika konton på Twitter, YouTube, Facebook och andra sociala medier och vissa gånger har även dessa sidor stängts ner permanent under en period. I Freedom House årliga rapport nämns det hur man blockerade flera kurdiska sidor och sociala medier:

Censorship of content published on online news and social-media platforms continued. In July, amid ongoing Turkish military operations against Islamist and Kurdish groups in Syria and Iraq, TİB imposed a ban on dozens of Kurdish and left-wing websites and social-media accounts. Access to social-media platforms, including YouTube, Twitter, and Facebook, was temporarily blocked on several occasions during the year, including after the Istanbul courthouse hostage crisis in March and a terrorist bombing in Suruç in July. According to the independent organization Engelli Web, the total number of websites blocked in Turkey—including for apolitical reasons like copyright infringement—surpassed 100,000 by year's end. (Freedom House 2016)

I CPJs veckorapport nämns det även att man blockerat Wikileaks efter att sidan presenterat 10.000tals e-mails från det regerande partiet AKP. I samma veckorapport nämns det att

regeringen blockerat 12 webbaserade nyhetssidor efter statskuppen:

Turkish regulators today blocked access to the website Wikileaks after the site published tens of thousands of emails from officials from the ruling Justice and Development Party (AKP), according to press reports. Wikileaks published the emails in a searchable database.

Independent news website ABC Gazetesi announced on its Twitter account that following negotiations, authorities had agreed to cease censoring the website. The site, which has been critical of the ruling Justice and Development Party and the Hizmet movement, was among at least 12 news websites regulators censored in the wake of the July 15 attempted coup. The website Medyascope also successfully lobbied regulators to cease preventing Turkish internet users from accessing the website. (Özgür. 2016)

Detta är ett beteende man kan se fortsätta i CPJs veckorapporter, sedan införandet av undantagstillståndet så har hemsidor, nyhetssidor och sociala medier blockerats tillfälligt i vissa sammanhang och permanent vid andra.

Analys:

Den tredje observationen i denna forskning är kring censurering som skett på internet. Genom att censurera nyhetssidor och olika sociala medier skapar man ett ensidigt nyhetsflöde precis som på diskussionen kring presskort ovan. Som medborgare får man enbart tillgång till nyheter som regeringen väljer att inte censurera. Precis som på första analysen så är det vaga grunder som dessa censureringar baseras på.

Hemsidor och journalister anklagas för koppling till terroristorganisationer och blir därmed blockerade från viss information vilket leder till att vanliga medborgare inte kan få åtkomst till dessa nyhetssidor eller journalisters sociala medier när de befinner sig i Turkiet. Detta blir som sagt en form av diskriminering mot medborgarna då de blir begränsade i vilken information som de har tillgång till. Även UNDPs punkt som förklarar vikten av att följa korrekta konventioner om de mänskliga rättigheterna blir ifrågasatt då det tydligt framgår att inskränkningar i yttrandefriheten har skett. Då dessa censureringar endast fungerar för Turkiska medborgare hindrar det inte internationella källor från att nå rapporteringar kring hur situationen ser ut i landet.

8 Diskussion

I denna forskning framgår det tydligt att Turkiet har inskränkt den mänskliga fri- och rättigheten om yttrandefrihet genom att de arresterat, censurerat och kontrollerat journalister och media för att de uttryckt sin åsikt om den politiska situationen i landet. Om Turkiet hade varit i sitt normala politiska tillstånd utan undantagstillstånd hade det inte funnits någon ursäkt för arresteringar av journalisterna. Nu är dock Turkiet i undantagstillstånd och om man tar det i beaktning är det diskuterbart om alla dessa handlingar vi nämnt ovan går att rättfärdiga p.g.a. statskuppen och undantagstillståndet. Att Turkiet även har vaga definitioner kring antiterrorlagen medför argument som styrker att regeringen egentligen handlat efter de demokratiska ramarna som de ratificerat att följa. Det diskuteras tidigare i texten kring huruvida demokratiskt ett undantagstillstånd egentligen är när det enligt Benjamin endast är ett demokratiskt sätt att handla odemokratiskt på och därför blir odemokratiska handlingar rättfärdigade bara för att det är ett undantagstillstånd inrättat. Som Benjamin konstaterar är undantagstillståndet alltså bara ett sätt för den suveräna makten att på ett legitimt sätt handla odemokratiskt. Efter påvisandet av inskränkningarna som gjorts angående arresteringar av olika slag vill vi påstå att undantagstillståndet som inrättats i Turkiets visat sig vara ett fiktivt sådant, alltså för regeringens egen vinning.

En annan anledning till att regeringen kan ha tagit till med dessa åtgärder kan vara för att de redan haft flera statskupper i landet tidigare. Som det nämndes i bakgrunden har Turkiet haft flera statskupper där militären lyckats ta över regeringen och infört ett militärt undantagstillstånd istället. Erdoğan och hans tidigare parti stängdes ner p.g.a. liknande statskupper där han t.o.m. fängslats och partier förlorat all sin makt. Alltså kan årets inskränkningar och stränga åtgärder av regeringen vara ett sätt för Erdoğan och AKP att försvara sig då tidigare statskupper resulterat missgynnande för dem. Tittar man på situationen ur ett rights based-approach är det irrelevant om det är undantagstillstånd inrättat i landet eller inte då inskränkningen av en mänsklig rättighet ändå inte blir rättfärdigad.

Anledningen till att vi har valt att ta med diskussion kring hur man kan rättfärdiga regeringens handlingar och inskränkningar är för att styrka vikten av ett RBA trots att man

infört undantagsregler på vissa artiklar. Vi anser att vi på så sätt påvisar ett tydligare resultat där vi har tagit flera sidor i beaktning för att inte verka partiska.

Vår uppsats berör alltså huruvida Turkiets handlingar varit utifrån ett RBA perspektiv. Vi har analyserat på vilket sätt vissa mänskliga rättigheter i landet har inskränkts p.g.a. införandet av undantagstillståndet. Däremot finns det hopp om en framtida forskning som diskuterar huruvida demokratiskt och legitimt situationen egentligen är. Vi kan alltså endast konstatera att Turkiet, utifrån vårt perspektiv, inte har ett människorättsvänligt politiskt system.

Vi har nu framfört olika metoder och tillvägagångssätt som ett land kan åta sig om de vill utveckla sitt politiska system till ett mer människorättsvänligt. Vi har även tydliggjort och påvisat hur Turkiet har brustit i att vara ett människorättsvänligt land med tanke på de händelser som de låtit ske i landet under året. De har tydligt påvisat att de är mitt i en inhemsk politisk konflikt i en tid av politiska svårigheter. Vi vill slutligen därför konstatera att Turkiet är i stort behov av en RBA-utveckling om de vill att deras medborgare ska kunna åtnjuta sina grundläggande mänskliga rättigheter.

När det gäller resultatet av denna forskning kan det vara en grund för framtida forskningar, exempelvis med hjälp av vad Isabel David nämner i sin forskning där man tittar på om demokratin minskat eller ökat i Turkiet efter dessa händelser. Samtidigt som denna forskning skrivs pågår det en diskussion i Turkiet kring huruvida man ska införa ett nytt presidentiellt system där Recep Tayyip Erdoğan kommer att ta till mer makt till sin position (David 2016, s.489-490). Om det visar sig att dessa åtgärder gjorts för att skapa en partidiktatur kan man även då använda denna forskning som grund för att se hur tillvägagångssätten och grunderna till detta påverkat. Om man även i framtida forskning hade kunnat bevisa utan spekulationer, som i vårt fall, att undantagstillståndet varit fiktivt hade det kunnat konstateras att inskränkningarna och handlingarna som skett inte kan rättfärdigas under några omständigheter alls, varken undantagsregler eller undantagstillstånd av något slag.

Slutligen kan det också vara ett jämförande material för att väga tidigare undantagstillstånd i landet med det senaste för att konstatera om Turkiet för första gången blivit det land som fängslat flest journalister på en och samma gång.

9 Källhänvisning

Agamben, G. 2005. *State of Exception*. Chicago: The University of Chicago Press.

E-bok. Tillgänglig:

<https://www.dawsonera.com.ludwig.lub.lu.se/terms/show?dest=https%3A%2F%2Fwww.dawsonera.com%2Fabstract%2F9780226009261>

Amnesty International. 2016. Who we are. Tillgänglig: <https://www.amnesty.org/en/who-we-are/> (Hämtad 2016-12-19)

Amnesty International. 2016. *Turkey 2015/2016*. Amnesty International.

Tillgänglig:<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/turkey/report-turkey/> (Hämtad 2016-11-21).

Armitage, John. 2002. *State of Emergency: An Introduction. Theory, Culture & Society* Volume 19 Issue 4: s.27-39

Bartonek, Anders. 2006. Agamben och det verkliga undantagstillståndet. *Tidskrift för politisk filosofi*. 10(2) s.6-18

Committee to Protect Journalists. 2016. About. Tillgänglig: <https://www.cpj.org/about/> (Hämtad 2016-12-19)

Committee to Protect Journalists. 2016. *Turkey's crackdown propels number of journalists in jail worldwide to record high*. Tillgänglig: <https://cpj.org/reports/2016/12/journalists-jailed-record-high-turkey-crackdown.php>(Hämtad 2016-12-17)

David, Isabel. 2016. *Strategic Democratisation? A guide to understanding AKP in power*. *Journal of Contemporary European Studies*. Volume 24 Issue 4:478-493

Ds 2011:8. Mänskliga Rättigheter i Turkiet 2011. Utrikesdepartementet: Stockholm

Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H. och Wängnerud, L. 2010. *Metodpraktikan konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 3. uppl. Vällingby: Författarna och Nordstedts Juridik AB.

Flyvbjerg, Bent. 2003. *Fem missförstånd om fallstudieforskning*. Statsvetenskaplig Tidskrift. Årgång 106. Nr. 3. S.185-206

Freedom House. 2016. About Us. Tillgänglig: <https://freedomhouse.org/about-us/> (Hämtad 2016-12-19)

Freedom House. 2016. *Turkey, Freedom of the press 2016*. Freedom House. Tillgänglig: <https://freedomhouse.org/report/freedom-press/2016/turkey> (Hämtad 2016-11-21).

Gür, T., Höjelid, S. (red.). 2009. *Turkey: from tutelary to liberal democracy?*. Lund: Sekel bokförlag och författarna.

Garreth, Harry. Shaw, Anny. 2016. *Crackdown in Turkey after coup attempt*. The Arts Newspaper. Tillgänglig: <http://theartnewspaper.com/news/crackdown-in-turkey-after-coup-attempt/> (Hämtad 2016-10-11)

Hamm, Brigitte I. 2001. *A Human Rights Approach to Development*. Human Rights Quarterly. Volume 23. s.1005-1031

Regeringskansliet. 2011. *FN:s konventioner om Mänskliga rättigheter*. Regeringskansliet. <http://www.regeringen.se/contentassets/d6d5653029e14e338a4b86f5f4b34c6b/fns-konventioner-om-manskliga-rattigheter> (Hämtad 2016-11-21).

Schmitz, P. Hans. Mitchell, E. Mitchell. 2016. *The Other Side of the Coin: NGOs, Rights-Based Approaches, and Public Administration*. Public Administration Review. Volume 76. Issue 2. s.252-262

The Overseas Development Institute. 2016. About ODI. Tillgänglig:
<https://www.odi.org/about-odi> (Hämtad 2016-12-23)

Öğret, Özgür. 2016. Turkey crackdown chronicle:Week of September 11. Tillgänglig:
<https://cpj.org/blog/2016/09/turkey-crackdown-chronicle-week-of-september-11.php>(Hämtad
2016.12.17)

Öğret, Özgür. 2016. Turkey crackdown chronicle:Week of July 17. Tillgänglig:
<https://cpj.org/blog/2016/07/turkey-crackdown-chronicle.php>(Hämtad 2016.12.17)